

Ὁμιλία εἰς τήν παραβολήν τοῦ ἄμπελῶνος καί εἰς τήν ξηρανθείσαν συκῆν

Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ

Με παρακινεῖ προς λόγον ο ενυπόστατος Λόγος του Θεοῦ και Πατρός, ο οποίος δεν απεχωρίσθη από τους κόλπους τού Πατρός και με τρόπον ανέκφραστον εκυοφορήθη στην μήτραν της Παρθένου· αυτός μολονότι ἐγινε προς χάριν μου ωσάν ἐμένα, εἶναι ἀπαθής ως προς την θεότητα, και περιεβλήθη σῶμα ομοιοπαθές με το ιδικόν μου· αυτός που επιβαίνει σε ἄρματα Χερουβικά και ἀνέβη σε πῶλον ὄνου, ο βασιλεύς της δόξης, αυτός που επευφημεῖται ἀπό τα Σεραφίμ ως ἅγιος μαζί με τον Πατέρα και το Πνεῦμα, ἀποδέχεται τα ψελλίσματα των παιδιών ἀπό την ἀκακο γλῶσσα τους. Αὐτός, ἐνῶ εἶναι θεός, ἔλαβε την μορφή του δούλου και διατηρεῖ αὐτήν την μορφή του δούλου στο διηνεκές· ως θεός εἶναι ἀύλος και ἀόρατος, ἀλλά ἐδέχθη να λάβη σῶμα ορατόν και ψηλαφητόν· ἦλθεν εκουσίως προς το Πάθος, για να μας χαρίση την ἀπάθειαν. Διότι ἐπειδή εἶδε το πλάσμα των χειρῶν του, τον ἄνθρωπο, τον ὁποῖον ἐπλασε κατ' εἰκόνα και ὁμοίωσί του, να ἔχη δελεασθή ἀπό την ἀπάτη του ὄφews, να ἔχη παραβή την ἐντολήν του, να εἶναι υποδουλωμένος στην φθορά και υπεύθυνος για τον

θάνατο, δεν άντεξε ο φύσει συμπαθής την στέρησι του ποθουμένου, αλλά με πολλούς τρόπους τον εκάλεσε προς επιστροφήν και μεάνοιαν. Τον επαίδευσε ως δούλον αχάριστον, ως νηπιόφρονα «πολυμερώς και πολυτρόπως» και εμηχανεύθη κάθε τρόπον, ώστε να αποτινάξη την δουλείαν τού τυράννου και να επανέλθη στον Πλαστουργόν του. Αλλ' ήταν αδύνατον να επιστρέψη, αφού μια για πάντα είχε υποδουλωθή πλήρως στην αμαρτία και την είχε συζευχθή με την προαίρεσί του. Γι' αυτό ακριβώς ο υπεράγαθος Δεσπότης, αναλαμβάνει την φύσι μας, επειδή είδεν ότι είχαν εξασθενήσει.

Βλέποντας δηλαδή τον άνθρωπο να απειθή στις εντολές και τα σωτήρια προστάγματα, τί λέγει; Πρέπει να παιδαγωγήση με έργα αυτόν που ευρίσκεται σε άγνοια. Πρέπει να τον χειραγωγήση στις αρετές, ώστε να τις συνηθίση και να τις επιτελή μόνος του. Πρέπει να γίνω ορατός και έτσι να θεραπεύσω τον ασθενή. Πρέπει να επαναφέρω κοντά μου το πλανώμενον πρόβατον και να το οδηγήσω προς την αρχικήν του διαμονή στον Παράδεισο. Πώς όμως θα τον επιστρέψω αν δεν με ιδή; Πώς θα οδηγήσω αυτό που δεν παρακολουθεί τα βήματά μου;

Γι' αυτό έγινεν άνθρωπος, για να διδάξη εμπράκτως με αυτά που έπραξε και έπαθε αυτόν που το αγνοούσε, με ποίον τρόπον να εργάζεται την αρετήν' ώστε βλέποντάς τον να κατεβαίνη κατ' οικονομίαν προς χάριν μας από τις πατρικές αγκάλες στην γη, να έλθωμε και εμείς με την προαίρεσί μας από την μητέρα μας γη προς αυτόν' εφάνέρωσε έτσι τον υπερβολικόν πλούτον της προς εμάς αγάπης του. Διότι κανείς δεν ημπορεί να δείξη μεγαλυτέραν αγάπην από αυτόν που θυσιάζει «την ψυχήν του υπέρ των φίλων αυτού». Πώς όμως θα δείξη την αγάπη του, αυτός που δεν έχει ψυχή; Γι' αυτό αναλαμβάνει σάρκα, για να «οφθή επί γης και τοις ανθρώποις συναναστραφή». Γι' αυτό αναλαμβάνει ψυχή, για να την θυσιάση υπέρ των φίλων του. Και φίλους εννοώ όχι αυτούς που τον αγαπούν, αλλά αυτούς που εκείνος ποθεί. Διότι εμείς τον εμισήσαμε, τον απαρνηθήκαμε και γίναμε δούλοι σε άλλον. Αυτός όμως έμεινε σταθερός, έχοντας αμετάβλητον την προς ημάς αγάπην του. Γι' αυτό και έτρεξε κοντά μας. Ήλθε σ' αυτούς που τον εμισούσαν. Κατεδίωξε αυτούς που απεμακρύνοντο, και όταν τους έφθασε δεν τους ήλεγξε με σκληρότητα, δεν τους επανέφερε κοντά του με μαστίγιον, αλλά έπραξε σαν ένας άριστος ιατρός που ενώ υβρίζεται, εμπτύεται και ραπίζεται από κάποιον μανιακόν, του προσφέρει τις θεραπευτικές του υπηρεσίες. Προσέφερε στην φύσι της ανθρωπότητος την πλέον αποτελεσματικήν

θεραπεία, το δραστικότερο και παντοδύναμο φάρμακο, την ίδια την θεότητά του. Αυτή ανέδειξε το ασθενικόν μας σαρκίον δυνατώτερον από τις άορατες δυνάμεις. Όπως δηλαδή ο σίδηρος είναι απλησίαστος όταν ενωθή με την φωτιά, έτσι και το χόρτο της ιδικής μας φύσεως επειδή ηνώθη με το πυρ της θεότητος έγινε απλησίαστον από τον διάβολο. Και επειδή «τα εναντία των εναντίων ιάματα», κάθε πάθος δηλαδή θεραπεύεται με το αντίθετό του, καθώς λέγουν οι μαθηταί των ιατρών, καταβάλλει και ο θεός «τα ενάντια δια των εναντίων»: Την ηδονή με τις οδύνες, την υπερηφάνεια με την ταπείνωσι. Διότι όχι μόνον εταπείνωσε τον εαυτό του με το να γίνη άνθρωπος ενώ κατείχε τον πλούτον της θεότητος, αλλά και ως άνθρωπος έζησε με ταπείνωσι.

Πράγματι: ποίος από τους ανθρώπους υπήρξε τόσο ταπεινός; Διότι «ούκ έχει πού τήν κεφαλήν κλίνει». Δεν είχεν υποζύγιον, ούτε δεύτερον υποκάμισον, ούτε άλλον χιτώνα. «Λοιδορούμενος ούκ αντελοιδόρει, πάσχων ούκ ηπείλει». «Ως αρνίον άκακον ήγετο (ωδηγείτο) του θύεσθαι, ούκ ερίζων, ουδέ κραυγάζων» τον ερράπιζαν και έδιδε προθύμως την σιαγόνα σ' αυτόν που τον εκτυπούσε «ούκ απέστρεφε το πρόσωπόν του από αισχύνης εμπτυσμάτων». Ενώ τον αποκαλούσαν Σαμαρείτη και δαιμονισμένον και τον κατεδίωκαν, αυτός τα υπέμενε, ώστε να ακολουθήσωμε κι εμείς τα βήματά του. Όλα αυτά τα επιτελούσε με την ευδοκίαν τού Πατρός. Επειδή δηλαδή είναι Υιός ιδικός του μονογενής και ομοούσιος, μας εγνώρισε την αγάπην του Πατρός. Διότι τόσο πολύ μας ηγάπησεν ο θεός και Πατήρ, ώστε έδωσε τον μονογενή Υιόν του ως λύτρον υπέρ ημών. Ω αγάπη ανυπέρβλητος! Τον Υιόν του τον μονογενή έδωσε, τον συμβασιλέα του, προς χάριν δούλων παρηκόων, προς χάριν των εχθρών που τον εβλασφημούσαν, ελάτρευαν τον νοητόν εχθρό και αυτόν ανεκήρυτταν θεόν. Ω βάθος πλούτου της αγαθότητος του θεού! Δεν προέβαλε αντίστασιν όμως ο μονογενής Υιός, δεν ηθέτησε την πατρικήν βουλή. Διότι αυτός ο ίδιος ήταν η βουλή και η θέλησις του Πατρός. Γι' αυτό λοιπόν, επειδή ήταν κοινωνός και μέτοχος της φύσεως εκείνου (μία είναι η φύσις του Πατρός και του Υιού), υπηρετεί το θέλημα του Πατρός σαν ιδικό του και γίνεται άνθρωπος, και γίνεται υπήκοος στον Πατέρα μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού, θεραπεύοντας έτσι την ιδική μας παρακοήν. Επείγεται λοιπόν προς το Πάθος και βιάζεται να πιή το ποτήριον του θανάτου, το σωτήριο για όλον τον κόσμο. Έρχεται πεινασμένος για την σωτηρίαν της ανθρωπίνης φύσεως και δεν ευρίσκει σ' αυτήν καρπόν' διότι αυτήν υποδηλώνει παραβολικώς το δένδρον της

συκής... Σ' αυτήν την συκήν, την φύσι της ανθρωπότητας, ήλθεν ο Σωτήρ οδηγούμενος από την πείνα του' και ζητούσε από αυτήν τον γλυκύτετον καρπόν, δηλαδή την γλυκυτάτη για τον θεόν αρετήν, που είναι η προϋπόθεσις της σωτηρίας. Δεν ευρήκε όμως καρπόν, αλλά μόνον φύλλα, την τραχυτάτην και μοχθηροτάτην αμαρτίαν και τα κακά που φυτρώνουν από αυτήν. Γι' αυτό την επιτιμά λέγοντας «ούκ έτι εκ σου καρπός ελεύσεται». Διότι η σωτηρία δεν θα προέλθη από άνθρωπον, ούτε η αρετή προέρχεται από ανθρωπίνην δύναμι. Εγώ θα πραγματοποιήσω την σωτηρίαν, χαρίζοντας δια του πάθους μου την ανάστασι' σας απαλλάσω δωρεάν από την τόσο σκληρά ζωήν. Πράγμα που βεβαίως έκαμε.

Έπειτα, ολοκληρώνοντας εμπράκτως την παραβολήν, εισέρχεται στον ναόν, επισκεπτόμενος τον πατρικόν οίκον, και ευρίσκει εκεί τους κακούς γεωργούς, τους αρχιερείς, οι οποίοι εκάθισαν μεν στον θρόνον του Μωϋσέως, απεδείχθησαν όμως λύκοι με ένδυμα προβάτου' αυτοί ομοιάζουν με την άκαρπον συκήν, επειδή δεν έχουν τον γλυκύτετον καρπόν, αλλά μόνο την τραχύτητα των φύλλων. Πρόσεχε λοιπόν την τραχύτητα της γλώσσης τους: «Εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς; Και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην»; Βλέπεις ακαρπίαν ψυχής και απιστίας; Αντί να ειπούν «εύγε, διδάσκαλε αγαθέ, που ανέστησες τον Λάζαρο νεκρόν τετραήμερον, που εδίδαξες τους χωλούς να βαδίζουν σωστά, που εδώρησες στους τυφλούς την δύναμη της οράσεως, που εθεράπευσες τους παραλυτικούς και μας απήλλαξες από όλες τις ασθένειες, που εξεδίωξες τους δαίμονες, που διδάσκεις την οδό τής σωτηρίας, αυτοί λέγουν «εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς;» Ω αχάριστοι! Και αν σας ειπή θα πιστεύσετε; Αφού στον Ιωάννην, προς τον οποίον ετρέχατε σαν ρεύμα ποταμού και εξομολογούμενοι τις αμαρτίες σας εθεωρούσατε ότι ελαμβάνατε το βάπτισμα, δεν πιστεύσατε, θα πιστεύσετε τώρα αν σας ειπώ εγώ;

Ω γενεά πονηρά και άπιστος! Σεις είσθε οι πονηροί γεωργοί, οι οποίοι κατατρώγετε τον αμπελώνα του Κυρίου Σαβαώθ. Ποίον από τους Προφήτες δεν εφονεύσατε; Σας έστειλεν ο Πατήρ τους δούλους μου τους Προφήτες, για να σας ζητήσουν τον καρπόν του αμπελώνος. Εξερρίζωσα τον αμπελώνα μου από την Αίγυπτο, χρησιμοποιώντας τον Μωϋσή, και τον εφύτευσα σε γόνιμον γην, αφού εξέβαλα τα έθνη που την εκατοικούσαν και σας την εκληροδότησα, συμφώνως με τους κανόνες της κληροδοσίας. Εφύτευσα τις ρίζες του με τον νόμο και τον λόγο των Προφητών και γέμισε όλη την γη' τα κλήματά του έφθασαν έως την θάλασσαν και οι παραφυάδες του κατέλαβαν τους ποταμούς των εθνών. Εσείς

όμως κατηδαφίσατε τον φράκτη του, την βοήθεια του νόμου, και τώρα τον τριγούν οι δαίμονες που βαδίζουν στην οδό της ζωής, αφού τον ευρίσκουν αφύλακτον' ο ληστής, ο αγροικόχοιρος του δάσους τον ελεηλάτησε και τον κατέφαγε το άγριο μοναχικό θηρίο.

Αυτού του καλού αμπελώνος που είχα φυτεύσει, του καρποφόρου και αληθινού, σας εζητήθη ο καρπός από τους δούλους μου, τους Προφήτες, και σεις άλλον τον ερραπίσατε, άλλον τον κατεδικάσατε σε λάκκο γεμάτο βούρκο, και άλλον τον ελιθοβολήσατε. Ιδού λοιπόν, ήλθα εγώ ο Ίδιος ο Υιός και κληρονόμος: σεβασθήτε την ιδιότητα του Υιού, εντραπήτε το αξίωμά μου, το ότι έχω μίαν και την αυτήν φύσι με τον Πατέρα. «Εγώ εν τω Πατρί και ο Πατήρ εν εμοί» και όμως κατήλθα κοντά σας. Ευσπλαγχνίζομαι τον αμπελώνα μου. Αν και κατέβηκα στη γην, ωστόσο παραμένω στην αυλή του Πατρός μου. Αποδώσετέ μου τον καρπόν του αμπελώνος μου. Αλλά όντως, εσείς σαν κακοί γεωργοί θα ολοκληρώσετε το έργο των πατέρων σας. Εκείνοι έγιναν προφητοκτόνοι, σεις θα γίνετε θεοκτόνοι. Διότι στην κακίαν είσθε γενναιόδωροι. Εγώ είμαι ο κληρονόμος, ο λίθος ο ακρωγωνιαίος' αν και σεις θα με απορρίψετε, θα συντριβήτε, ενώ εγώ θα συνενώσω τους δύο λαούς, τα διεστώτα, τα επίγεια με τα επουράνια. Με εμένα οι άγγελοι και οι άνθρωποι θα γίνουν μία Εκκλησία, και ενώ είσθε εχθροί με τον Πατέρα μου, θα συμφιλιωθήτε μαζί του. Θα σας ειρηνεύσω και θα κάμω σπονδές ειρήνης το αίμα μου, που θα χυθή για την σωτηρίαν του κόσμου. Ενώ υπαινίσσετο αυτά με παραβολές, δεν τους έπειθε. Διότι προετίμησαν να κλείσουν τους οφθαλμούς τους, ώστε να μη βλέπουν και τα ώτα τους, ώστε να μην ακούν. Γι' αυτό δεν ανέτειλε γι' αυτούς το φως του Ευαγγελίου. Ω παράλογος πώρωσις των ανιέρων ιερέων! Οι ίδιοι κατεδίκαζαν τους εαυτούς των, μη γνωρίζοντας τι λένουν. Πράγματι οι ίδιοι υπέγραψαν την καταδίκη τους. Διότι όταν ηρωτήθησαν «τί ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις», χωρίς να το θέλουν απεκρίθησαν αληθώς: «Κακούς, κακώς απολέσει αυτούς». Είναι όντως δίκαιον να πάσχη όποιος έγινε κακός με την ιδική του προαίρεσι. «Τον δε αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς, οίτινες αποδώσουσι τον καρπόν εν καιρώ». Ως ιερείς που ήσαν και είχαν το αξίωμα της ιερωσύνης, προφητεύουν και χωρίς να γνωρίζουν τα αληθινά. Πράγματι ο αμπελώνας, ο λαός του Κυρίου, παρεχωρήθη στους γεωργούς εκείνους, οι οποίοι απέδωσαν στον Δεσπότην άφθονον και πλούσιον καρπόν. «Εις γαρ πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος

αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών». «Ὡς ωραίοι οἱ πόδες τῶν ευαγγελιζομένων τα αγαθά». Αὐτοὶ ἐπήγαιναν ὡς πρόβατα μεταξύ τῶν λύκων καὶ μετέβαλαν τοὺς λύκους σε πρόβατα· τοὺς ἐθνικοὺς δηλαδή οἱ ὁποῖοι σὴν ἀρχὴ τοὺς κατεδίωκαν, τοὺς μετέτρεψαν σε πρόβατα Χριστοῦ καὶ ἐδημιούργησαν «τῷ Κυρίῳ λαὸν περιούσιον (ἐκλεκτόν), ζηλωτὴν καλῶν ἔργων».

Ελάτε λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσοι ἐλάβαμε τὸ ὄνομα τῆς πίστεως, ὅσοι ἔχουμε ἀξιοθῆ να ονομαζώμεθα λαὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀς μὴ ἀθετήσωμε τὴν κλήσι μας, ἀς μὴ καταρυπώσωμε τὴν πίστι με ἄτοπα ἔργα. Δεν ἀρκεῖ μόνο να ονομαζώμεθα πιστοί, ἀλλά ἀς δείξωμε τὴν πίστι μας με ἔργα. Ἐνας πατέρας εἶχε, λέγει, δύο υἱούς, καὶ εἶπε σὸν ἕνα «πορεύου, ἐργάζου εἰς τὸν ἀμπελῶνα» καὶ ἐκεῖνος υπεσχέθη μὲν, ἀλλά δεν ἐξεπλήρωσε τὴν υπόσχεσι. Ἐπειτα λέγει καὶ πρὸς τὸν ἄλλον τὸ ἴδιο. Ἐκεῖνος ἠρνήθη μὲν με τὰ λόγια, ἐξετέλεσε ὅμως τὴν προσταγή. Καὶ ἔτσι ὁ μὲν πρῶτος κατηγορεῖτε, ἐνῶ ὁ δεῦτερος ἐπαινεῖται. Καὶ εμεῖς λοιπόν ἀς ἐνθυμηθούμε ποῖον ἀποτασσόμεθα καὶ με ποῖον συντασσόμεθα σὸν βάπτισμα. Ἀποταχθήκαμε τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ κάθε τρόπον προσκυνήσεώς του· ἀς τηρήσωμε τὴν ἀποταγὴν αὐτὴν, ἀς μὴ ἐπιστρέψωμεν ὅπως ὁ σκύλος σὸν ἐμετόν μας. Ἔργα τοῦ διαβόλου εἶναι: μοιχεῖες, πορνείες, ἀκαθαρσίες, φθόνοι, ἐριδες, φιλονεικίες, υποκρίσεις, υποκρισίες, καταλαλιές, εἰρωνείες, θυμοί, μνησικακίες, κατακρίσεις, βλασφημίες, ἐπωδές, ἐπιλαλιές. Τὰ σημάδια τῆς ἀπιστίας εἶναι: ἀσπλαγχνίες, προσκολλησίεις σὸν κτίσματα, φιληδονίες, φιλαργυρίεις, διασκεδάσεις καὶ μέθεις. Ἡ πομπὴ τοῦ διαβόλου εἶναι: υπερηφάνειεις, κενοδοξίεις, ἡ οἰήσεις, ἐπαρσιεις, ἀλαζονεία, ἐπίδειξιεις, ὁ καλλωπισμός τοῦ σώματος. Ἀφοῦ ἀρνηθούμε κάθε σχέσι με ὅλα αὐτά, σύμφωνα με τὴν υπόσχεσι που ἐδώσαμε σὸν Χριστόν, ἀς ποθήσωμε τῖς ἀντίθετες πρὸς αὐτά ἀρετές· τὴν ἀγνεῖαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν πτωχείαν, τὴν υπομονήν, τὴν εἰρήνην, τὴν ἀγάπην, τὴν συμπάθειαν, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν προσφορὰ σ' αὐτούς που ἔχουν ἀνάγκην, τὴν σεμνήν ἐμφάνισι, τὴν συστολή καὶ τὸ κόσμιον βάδισμα, τὸν ἀληθινόν λόγον, τὴν ταπεινώσι καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα τὸν ονειδισμόν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε γινόμενοι κοινωνοί τῶν παθημάτων του, να συμμετάσχωμε καὶ σὸν δόξαν του, προσφερόμενοι σὸν θεόν καὶ Πατέρα θυσία ζωντανή καὶ ἄμωμο, σὸν Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία τῶν ευφραينوμένων.

Θα στρέψω τώρα πρὸς ἐσένα τὸν λόγον μου, νύμφη τοῦ Χριστοῦ

ψυχή, που σε έχει από παλαιά ποθήσει ο Χριστός: πόθησε αξίως αυτόν που σε επόθησε' άνοιξε διάπλατα σ' αυτόν τα βάθη της καρδιάς σου για να κατοικήση μέσα σου ο Χριστός, μαζί με τον Πατέρα και το Πνεύμα. Απομάκρυνε από αυτήν ο,τιδήποτε χοϊκόν και γήϊνο για να εύρη χώρο ο θεός να έλθη μέσα της. Διότι ένας οίκος δεν ημπορεί να υποδεχθή συγχρόνως χύμα και πνοή του αέρος. Όσον χύμα βάζεις μέσα, τόσον αέρα απομακρύνεις' και όσον επιτρέπεις στα γήϊνα να κατοικήσουν στην καρδιά σου, τόσον εκδιώκεις το Πνεύμα το Άγιον. Από πού προέρχονται οι πορνείες; από πού οι μοιχείες; από πού οι έριδες, οι φιλονεικίες, οι φθόνοι, οι φόννοι και όλο το πλήθος των κακών; όχι από την επιθυμίας των γήϊνων; Απομάκρυνε εντελώς την κενοδοξία, την μητέρα της απιστίας. Ο Χριστός λέγει «ου δύνασθε πιστεύειν εις εμέ, δόξαν παρά ανθρώπων λαμβάνοντες». Εξόρισε από την καρδιά σου κάθε οίησιν, υπερηφάνειαν, έπαρσιν. Διότι «ακάθαρτος παρά Κυρίω πας υψηλοκάρδιος». «Υπερηφάνοις αντιτάσσεται Κύριος, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν».

Απαρνήσου κάθε αυθάδειαν και αυταρέσκειαν για να υποτάσσεσαι στον νόμον του θεού, και αυτός θα σε οδηγήση στον λιμένα του θελήματός του. Μη βάλης άλλον νυμφίον στον νυμφικόν θάλαμον της καρδιάς σου. Διότι ο νυμφίος σου Χριστός, αν εύρη μέσα κάποιον άλλον, τον ζηλεύει, ο γλυκύτατος, ο μόνος ποθητός, που είναι όλος γλυκασμός, όλος επιθυμία. Μόνον σ' αυτόν άνοιξε την καρδιά σου και βόησέ του: «τετρωμένης καρδιάς ειμι εγώ», με εξέβαλε ο πόθος σου από τα λογικά μου, Δέσποτα. Είμαι αιχμάλωτος στον έρωτά σου. Είσελθε στον θάλαμόν σου' θα φιλήσω τα ίχνη των ποδών σου. Διότι δεν είμαι άξιος να ειπώ «φίλησόν με από φιλημάτων στόματός σου». Κατοίκησε και περιπάτησε μέσα μου, σύμφωνα με την αψευδή σου επαγγελίαν και κάνε με ναόν του Παναγίου Πνεύματος. Κατακυρίευσε την καρδιά μου, Δέσποτα, γίνε συ ο μοναδικός κληρονόμος της και «μονήν παρ' εμοί ποιήσαι, άμα συν τω Πατρί και τω Πνεύματι». Πλάτυνε το μερίδιόν σου μέσα μου, τις ενέργειες του Παναγίου Πνεύματος. «Συ γαρ θεός μου και δοξάζω σε, συν τω ανάρχω σου Πατρί, άμα τω αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν .

(8ος αιών- ΕΠΕ Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, τομ. 9, σελ. 59. Από το βιβλίο «Πατερικόν Κυριακοδρόμιον». Σελ. 257 – 264. Επιμέλεια κειμένου: Σοφία Μερκούρη)